

RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLES VĒSTNESĪTIS

Nr. 17 (346)
2019. gada
6. oktobris

Pāvesta nuncijs Petars Antuns Rajičs 22. septembrī

Aizritējies gads kopš Latvijas tautai tik nozīmīgās pāvesta Franciska vizītes Latvijā un uz šo gadadienu Svētais Krēsls ir sniedzis jaunu, svarīgu uzmanības zīmi - ir nominēts jauns apustuliskais nuncijs Baltijas valstīs – V.E. arhibīskaps Petars Antuns Rajičs.

Svētdien, 22. septembrī, atceroties neaizmirstamās pāvesta Franciska vizītes gadadienu, arhibīskaps P.A.Rajičs svinēja Svēto Misi Svētā Jēkaba katedrālē, koncelebrējot V.E. Rīgas arhibīskapam – metropolītam Zbigņevam Stankevičam, V.E. Liepājas diecēzes bīskapam V.Stulpinam, V.E. Aglonas - Rēzeknes bīskapam J.Bulim un vairākiem priesteriem.

Svētā Mise tika svinēta latīņu valodā, tās sākumā Rīgas arhibīskaps iepazīstināja klātesošos ar apustuliskā nuncijs dzīves gājumu, tajā akcentējot jau reiz bijušo arhibīskapa P.A.Rajiča saikni ar Lietuvu, bet liturģiju skaņās ietēpa katedrāles ērģelnieks A.Danskis un katedrāles koris.

Nereti pirmais iespaids cilvēku raksturo visprecīzāk un šoreiz, redzot jaunielcelto nuncijs, pirmās asociācijas, kas izraisās ir – “gaišs, mierīgs, līdzsvarots”. Taču, uzsākot sprediķi, nuncijs sagādāja draudzei arī pārsteigumu, kas liecināja par viņa diplomāta stāju un cieņu pret tautu, pie kuras Svētais tēvs viņu sūta. Sprediķa pirmos teikumus sacīja latviešu valodā.

Savā homīlijā nuncijs atzīmēja, ka Svētais tēvs Francisks joprojām atceras savu pastorālo vizīti Baltijas valstīs, un atgādināja, ka pāvests vēlas, lai vietējā Baznīca Latvijā turpinātu vērst savu sirdi uz Dievu un būtu drosmīga labos darbos, īpaši pret sabiedrības nabadzīgajiem un trūkcūcietējiem. Viņš izcēla arī Baznīcas kopības lielo nozīmi.

Pievērsoties dienas lasījumiem, arhibīskaps P.A.Rajičs sniedza saprotamu un loģisku skaidrojumu dažkārt grūti izprotamajai Jēzus līdzībai Lūkasa evaņģēlijā par negodīgo pārvaldnieku.

(turpinājums 3.lpp)

DIEVKALPOJUMI RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLĒ

Svētdiena, 6. oktobris.

Parastā liturģiskā laikposma 27. svētdiena. Jēzus Sirds godināšana.

Vissv. Sakramenta adorācija

8.00 Sv. Mise par Lejiešu ģimeni un lūgšana „Svētais Dievs”

9.15 Marijas Leģions svētdienas sk. telpās

11.00 Galvenā Sv. Mise par +Helēnu

Kaiseli; Svētlietu pasvētīšana

13.15 Svētdienas skolas nodarbības

15.00 Sv. Mise (bērniem) par Helēnu

Kudiņu

18.00 Rožukronis

18.30 Sv. Mise par draudzi

Pirmdiena, 7. oktobris. V.J. Marija Rožukroņa Karaliene, piemiņas diena

8.00 Sv. Mise par +Aleksandru un +Helēnu Mihačiem; Rožukronis

Otrdiena, 8. oktobris.

8.00 Sv. Mise par +Franci un +Helēnu

Sluvko un +Katrīnu un Hariju

Juhņevičiem; Rožukronis

19.00 Sv. Mise Onkoloģijas slimnīcā

Trešdiena, 9. oktobris.

8.00 Sv. Mise par +Pēteri Beitānu un

+Jāzepu un +Paulīni Zukuļiem; Rožukronis

16.30-18.30 Grēksūdze

Ceturtdiena, 10. oktobris.

8.00 Sv. Mise par Antoniju Kravali un

kustību “Par Dzīvību;” Rožukronis

Piektdiena, 11. oktobris.

8.00 Sv. Mise par Teklas un Antona

veselību; Rožukronis un Jēzus Sirds litānija

Sestdiena, 12. oktobris

8.00 Sv. Mise par katedrāles dzīvā rožukroņa dalībniekiem; Rožukronis

Svētdiena, 13. oktobris. Parastā liturģiskā laikposma 28. svētdiena.

8.00 Sv. Mise par draudzi un lūgšana „Svētais Dievs”

09.15 Marijas Leģions Svētdienas sk. telpās

11.00 Galvenā Sv. Mise par +Gudlevski Robertu

13.15. Svētdienas skolas nodarbības

15.00 Sv. Mise (bērniem) par Janīnu un

Aritu Danilāņēm dzimšanas dienā

18.00 Rožukronis

18.30 Sv. Mise par Mežaļu ģimeni

Pirmdiena, 14. oktobris.

8.00 Sv. Mise par Laimu Linužu, Dieva palīdzību tiesu lietās un svētību biznesā; Rožukronis

Otrdiena, 15. oktobris. Sv. Terēze no Avilas, jaunava un Baznīcas doktore. Piemiņas diena.

8.00 Sv. Mise par Nākmaņu dzimtas mirušajiem un Rožukronis

11.00 Sv. Mise Aglonas Dievmātes godam

18.00 Sv. Mise Adorācijas kapelā par labdariem

Trešdiena, 16. oktobris.

8.00 Sv. Mise par Normundu un Silviju

Verhoustinski Lāci un Rožukronis

16.30 – 18.30 Grēksūdze

Ceturtdiena, 17. oktobris.

Sv. Ignats no Antiohijas, bīskaps un moceklis, piemiņas diena

8.00 Sv. Mise par Anitu Zītari un

Rožukronis

Rīgas Svētā Jēkaba katedrāles pastorālās komandas kontaktinformācija

Sv. Jēkaba katedrāle: tālr. 67326419

Diakons Gunārs Konstantinovs:

tālr. 67326419, mob. 29654800

jekaba.katedrale@tvnet.lv

Pastorālo vajadzību koordinatore –

Andžela mob. 26156406

Pr. Pauls Kļaviņš, administrators:

harisime@inbox.lv; mob. 27001445

Piektdiena, 18. oktobris. Sv. Evaņģēlists Lūkass, svētki

8.00 Sv. Mise par +Edgaru Ābolitiņu un dzimtas mirušajiem; Rožukronis un Jēzus Sirds litānija

Sestdiena, 19. oktobris

8.00 Sv. Mise par Leonoru, Mārīti un Irēnu (veselību); Rožukronis
18.00 Dziedināšanas dievkalpojums-Sv. Mise

Svētdiena, 20. oktobris.**Parastā liturģiskā laikposma 29. svētdiena.**

8.00 Sv. Mise par Anitu Zītari un lūgšana „Svētais Dievs”
9.15 Marijas Leģions svētdienas sk. telpās
11.00 Galvenā Sv. Mise par +Anitu Helmani
13.15 Svētdienas skolas nodarbības
15.00 Sv. Mise (bērniem) par +Bronislavu, +Aivaru Kāpostiem, Ritas Zustrupes ģimeni un Kāpostu ģimeni
18.00 Rožukronis
18.30 Sv. Mise par draudzi

Pāvesta nuncijs 22. septembrī*(turpinājums no 1. lpp)*

Šķiet, ka teksts nedod nekādu iespēju šo darbinieku, kura līdziniekus lielā skaitā varam atrast arī mūsdienu sabiedrībā, vērtēt pozitīvi. Taču arhibīskaps P.A.Rajičs norādīja uz iemesliem, kādēļ Jēzus šo amatpersonu tomēr liek kā paraugu. Šis veiklais vīrs, izmantojot netaisnā veidā sarausto “mamonu”, bija pratis iegūt draugus un, kā sacīja nuncijs: “Kad esam grūtībās un mums ir vajadzīga palīdzība, ir labi, ja varam paļauties uz draugiem. Neskatoties uz Evaņģēlijā minētā pārvaldnieka negodīgumu, Jēzus liek viņu par paraugu cilvēkam, kurš prot iegūt draugus arī ar savu negodīgi nopelnīto bagātību. Būtībā,

pēc Jēzus teiktā, draugi ir svarīgāki par naudu, un tieši viņi ir veiksmīgas dzīves mēraukla”.

“Dāvana nabagam,” norādīja arhibīskaps P.A.Rajičs, pat ja to ir devis zaglis, “sedz daudzus grēkus” (1 Pt 4, 8). Labais vienmēr ir labs, jebkurā gadījumā labs. Jēzus akcentē šo domu: pat ja esi izdarījis ļaunu, izdzēs ļauno ar labo.”

Sekojošā apustuliskā nuncijsa sacītajam, varējām nonākt pie secinājuma, ka Dievam ir viena stratēģija: aizstāt ļauno ar labo, pat ar to, kas kalpojis ļauna darīšanai, pat ar negodīgi iegūtu bagātību. Protams, šie vārdi ir “smagi”, jo rodas jautājums - kāpēc? Vai tāda Dieva stratēģija ir laba un taisnīga?

Arhibīskapa P.A. Rajiča atbilde, dziļi sakņota Svētajos Rakstos, ir: “Tāpēc, ka labais ir nozīmīgāks. Labu graudu vārpa ir vairāk vērtā nekā visas nezāles. Mēs nevaram kalpot Dievam un mamonai. Mamona ir elkdievju nauda, izsmiets evaņģēlijs, "nabagi, kas tiek pārdoti par sandaļu pāri" (Am 8, 6).

Savu homīliju V.E.arhibīskaps P.A.Rajičs noslēdza ar aicinājumu Kristus sekotājiem būt kā zemes sāļi, kas piešķir garšu dzīvei, spēj iemantot draugus arī ar to mazumiņu, kas ir, kā arī cerēt uz Dieva apsolījumu piepildīšanos un pastāvēt patiesā un darbīgā mīlestībā pret visiem.

Svētais tēvs Francisks savas vizītes pirmajā gadadienā ir sūtījis pie mums Baltijas valstīs jaunu vēstnieku, bet ar viņa teiktajiem vārdiem arī jaunu vēstījumu par dažkārt grūti pieņemamām lietām - netaisna pārvaldnieka tiesībām un iespējām dot dāvanu vai darīt labu darbu.

Stella Jurgena

Kardināla Ņūmena izsludināšana par svēto – 13. oktobrī

(Nobeigums)

Priekšnojautas par Romas katoļu Baznīcas apustuliskumu Ņūmens pakļāva rūpīgai prāta analīzei. 1843. gada sākumā viņš sprediķoja par attīstības procesiem reliģijas mācībā, norādot, ka idejas par dievišķo patiesību var pastāvēt ticīgajos bez formulējumiem. Sākotnējā ideja un tās attīstība nav viens un tas pats. Dogmas simboliski izpauž prātam neaptveramo pamatideju, kas reizē ietver visu ticības apliecību. Ņūmens uztvēra doktrinālo attīstības

procesu organiskā veidā. Esejā par „Kristīgās mācības attīstību” (1845) viņš izvērtēja apgalvojumu, ka katoļi savā tradīcijā iekļāvuši dievišķai atklāsmei svešus papildinājumus. Ņūmens konkrēti

norādīja, ka senie pagāni noraidīja kristietību gandrīz ar tādām pašām nostādnēm kā protestanti, un anglikāņi vērsās pret 19. gadsimta Romas katolicismu. Tā sauktie katoļu jauninājumi (Jaunavas Marijas un svēto kults, šķīstītava, mūku svētsolījumi) pastāvējuši jau pirmajos kristietības laikos. Ja arī zināmi ieradumi tika pārņemti no pagānisma, tad Baznīcai ir vara svētdarīt pagānisko māņticību un orientēt to Dieva godam.

Sludinājumā par jauno grāmatu sekoja piezīme, ka autors pievienojies katoļu Baznīcai. 1845. gada 8. oktobrī Litlmorā ieradās itāļu pasionists, tēvs Dominiks Barberi un nākošajā dienā

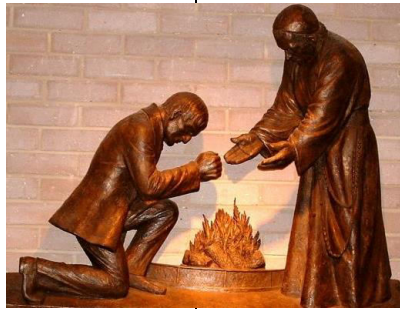
Ņūmens tika uzņemts Romas katoliskajā Baznīcā (skatīt attēlu). Mēneša beigās viņš devās uz Oskotas koledžu pie Birmingemas, lai saņemtu Iestiprināšanas sakramentu. Bīskaps Vaizmans, koledžas prezidents, piedāvāja Oksfordas konvertītiem veco Oskotas koledžu (Meriveilu) kā kopienas vietu. 1846. gada februārī Ņūmens atstāja Litlmoru un Oksfordu, lai uzsāktu dzīvi jaunos apstākļos. Septembrī viņš devās uz Romu caur Franciju un Milānu. Propagandas koledža Romā darbojās kā seminārs studentiem no misiju zemēm. Pēc Ziemassvētkiem Ņūmens apmeklēja sv. Filipa Neri Oratoriju Romā. Pie oratoriāņiem piederēja priesteri,

kuri neuzņēmās

svētsolījumus, bet dzīvoja pēc kopienas likumiem. Oratorija ļāva nodarboties ar pastorālo darbu un reizē papildināties zināšanām. Pēc

ordinācijas par priesteri 1847. gada 30. maijā Ņūmens sešus mēnešus pavadīja oratoriešu novīciātā. Atgriezies dzimtenē kā angļu oratorijas priekšnieks, tēvs Ņūmens uzsāka aktīvu pastorālo darbu Birmingemā.

Neskatoties uz pakāpenisko nobriedumu savā lēmumā kļūt par Romas katoli, Ņūmens diezgan maz pazina 19. gadsimta katolicismu. Vislielāko iespaidu uz viņu atstāja Jēzus klātbūtne katoļu baznīcu tabernākulos. Šī objektivitāte bija daudz ietekmīgāka, nekā disciplinārās un praktiskās prasības. Pēc viņa domām, Kristu jāpiedzīvo ne tikai Altāra sakramentā, bet gan visā sakramentu un sakramentāliju sistēmā, kā

arī katoļticīgā dzīvē sastaptos krucifiksos, statujās un svētbildēs.

Audzinašana un pastorālais darbs kļuva par Nūmena prioritātēm, nodibinot oratorijas Birmingemā un Londonā. 1850. gada 29. septembrī Anglijā tika nodibināta jauna Romas katoļu Baznīcas hierarhija. Kampana pret šo „pāvesta agresiju” iedvesmoja viņu uz dedzīgu katoļu aizstāvēšanu. Ja Čarlzs Dikenss kariķēja viktoriāņu vidusšķiras materiālismu un snobismu, tad Nūmens safīriski vērsās pret sabiedrības ietekmīgo slāņu reliģisko un garīgo provinciālismu.

1851. gadā Nūmens tika iecelts par pirmo Īrijas katoļu universitātes rektoru. Nākošo septiņu gadu laikā viņš devās no Birmingemas uz Dublinu turp un atpakaļ vismaz 56 reizes. Pirmo gadu viņš uzstājās ar deviņām lekcijām par izglītības jautājumiem, kuras tika publicētas 1853. gadā vienā krājumā. Rektora ieceres, lūgumi un prasības bieži netika īstenotas vai izraisīja pretestību ne tikai oriģinalitātes dēļ, bet arī tāpēc, ka konkrētu jautājumu risināšanā neizbēgami iesaistījās vairākas intereses: nacionālās (īru un angļu attiecības), administratīvās (vicerektora amats aizvien palika vakants), akadēmiskās (rektora centieni ieviest Orielas koledžas pieredzi) un, visbeidzot, cilvēciskās, kuras droši vien kļuva visakūtākās. Nūmena atbildības lokā palika oratorijas, kurām bija nepieciešama pastiprināta uzmanība.

Atgriežoties Anglijā uz pilnu darba slodzi, Nūmens turpināja rūpēties par oratoriju garīgajiem un akadēmiskajiem standartiem, īpaši jauniešu izglītības jomā. Šajā laikā viņš

iestājās par uzsvērtāku laju lomu doktrinālo jautājumu risināšanā, reliģisko brīvību un katoļu integrāciju publiskās izglītības sistēmā, valsts un Baznīcas neatkarību. Viņš uzskatīja, ka, zaudējot politisko varu, pāvests būs vēl stiprāks savā „īstajā varā.” Tomēr daudzi viņu pārprata vai neizprata. Parādījās apmelojumi un pat iedomas, ka viņš varētu atgriezties anglikāņu Baznīcā. Tāpēc tajā laikā sarakstītais Nūmena dzīves atainojums „*Apologia pro Vita Sua*” (1864) turpina kalpot kā viņa intelektuāla vai drīzāk teoloģiska autobiogrāfija. Atteicies no iespējām piedalīties kā padomdevējs pirmajā Vatikāna koncilā, Nūmens sarakstīja grāmatu par ticības struktūru: „*Grammar of Assent*” (1870), kas iedalīta divās daļās. Pirmā aplūko ticības un prāta attiecības; otrā izskaidro ticību tam, ko nevar pierādīt.

Romā notiekošais koncils nevarēja paiet garām bez īpašas vērtības. Kampana par pāvesta nemaldību pastāvēja jau ilgāku laiku. Lai gan Nūmens uzskatīja, ka jauna dogma šajā jautājumā būtu pārsteidzīga, pieņemta bez atbilstošas apspriedes un sagatavošanās, viņš bija gatavs tai piekrist un to izskaidrot. *Vēstulē Norfolkas hercogam* (1875) viņš norādīja, ka pāvesta nemaldība izriet no Baznīcas nemaldības, tā nav konfliktā ar cilvēka sirdsapziņu un nepieciešamo paklausību konkrētos gadījumos.

Jaunievēlētais pāvests Leons XIII vēlējās iecelt Nūmenu par kardinālu, norādījis, ka viņa izvēle noteiks iesāktā pontifikāta ievirzi: veicināt Baznīcas misiju sabiedrībā, saglabāt patristikas un

viduslaiku tradīcijas, reizē novēršot liberālisma, sociālisma un materiālisma draudus. Ieradies Romā, Ņūmens tikās ar pāvestu un 1879. gada 12. maijā saņēma kardināla priesteru godu ar sv. Georga titulu. Eminences personā atzinību saņēma visi Anglijas katoļi. Pēdējos dzīves gadus kardināls turpināja, cik vien iespējams, sekot sabiedrības norisēm, apmeklējot oratorijas, rediģējot un papildinot savas grāmatas.

Ņūmena acis aizvērās mūžibai 1890. gada 11. augustā. Pēc atkārtoti izpaustas vēlēšanās Ņūmens tika apglabāts oratoriešu kapsētā Rednālē ilggadīgā drauga un palīga, tēva Ambrozija kapā. 1991. gada 22. janvārī Jānis Pāvils II atzina kardināla Ņūmena tikumību. 2010. gada 19. septembrī Ņūmens tika izsludināts par svētīgo.

Ko kardināla Ņūmena dzīve un svētums var mācīt mums pašlaik? Viņš ir atstājis bagātīgu mantojumu labākai dievišķās atklāsmes, ticības un Baznīcas izpratnei. Ņūmens lielu uzmanību vērš uz sirdsapziņas attīstību ilgās pēc reliģiskās patiesības. Nepietiek nodarboties ar abstraktu domāšanu, bet pozitīvi jāpieņem šaubas un grūtības. Ja iebildumi pret ticību nenostiprina reliģiskos uzskatus, tas nozīmē, ka pienācis laiks atklāt un novērst ieviesušos maldus vai aizspriedumus. Jāizvairās no steidzīgiem un nepārdomātiem soļiem ticības ceļā. Ņūmens bija ļoti rūpīgs, izšķirojot ticības pazīmes no māņticības simptomiem. Kā liels Baznīcas tēvu pazinējs viņš ir paraugs studijās un lasīšanā. Viņš mūs mudina ņemt nopietni svešvalodas, izmantot bibliotēkas un internetu. Visbeidzot, viņš māca pakļaut savu gribu un prātu augstākai Baznīcas un Dieva Vārda autoritātei.

Vēstulei par kristīgo meditāciju - 30

1989. gada 15. oktobrī izdota Ticības mācības kongregācijas Vēstule par dažiem kristīgās meditācijas aspektiem *Orationis Formas*, kas latviski publicēta Benedikta XVI grāmatā „Katehēzes par lūgšanu” (*Vox Ecclesiae*, 2016.g. 217-239.lpp.).

Karlo Kareto rakstījis: “Ir tūkstoš meditācijas veidu. Katram ir nepieciešama personīgā pieredze. Tikai meditācijā varu uzzināt, kāds ceļš man piemērots.” (*Vēstules no tuksneša*, 1997.g. latviešu izdevums, 49.lpp.). Daudz ir meditācijas piedāvājumu, taču nav viegli uztvert un dzīvē ieviest tieši kristīgo meditāciju, kas atbilstu ticībai uz Trīsvienīgo Dievu, kas atklājies Jēzū Kristū.

Kristīgā tradīcija uzskata meditāciju kā darbību ar praktisku nolūku. Meditācija ir vērīga, labprāt atkārtota domāšana, lai izraisītu gribu veikt kaut ko svētu un pieņemt pestīšanai noderīgus lēmumus. Kristīgā meditācija, atšķirīgā no nekristīgas, ir vērsta, lai sasniegtu tikumību un Dieva mīlestību, nevis iegūtu zināšanas vispār vai nonāktu konkrētā psiholoģiskā stāvoklī (sv. Francis no Sales, *Ievads dievbijības dzīvē*, II, V). Kristīgā meditācija ir pārdomas par dievišķām lietām nevis lai izraisītu papildus domas vai sasniegtu mieru, bet lai vairāk iemīlētu dievišķas lietas, paceltu prātu pie Dieva.

Kristīgā tradīcija uzsver meditācijā pozitīvu darbību un praktisku nozīmi. „Kristīga” dzīve bez meditācijas nav īsti praktiski iedarbīga, jo darbība var zaudēt savu ievirzi. Meditācija palīdz uzturēt iekšējo prātu un gribas kontaktu

ar Dievu un dievišķām patiesībām; meditācija neļauj garīgi sadalīties, noraida maldu uzbrukumus; ar to ticīgais ņem vērā savus trūkumus, gatavojas garīgai atdzimšanai Evaņģēlija gaismā. Kristīga meditācija apgaismo īsto ceļu pie mūsu Kunga Jēzus Kristus.

Meditācijā Dievs kļūst mums klātesošs; mēs uzrunājam Dievu un Dievs mūs. Kristīga meditācija ir pašāvēības pilns dialogs ar Tēvu Jēzū Kristū kopībā ar Svēto Garu. No tā redzam, cik svarīgi meditēt ar paša Dieva valodu, viņa paša vārdu, piemēram, tēvreizi. Šeit pastāv īsta atšķirība starp kristīgo meditāciju un nekristīgo vai „austrumu meditāciju.”

Kristīga meditācija ir kopība ar Dievu, kas izriet no tā, ka ticīgais pieņem Dieva iniciatīvu un viņa vārdu. Ja ar meditāciju visiedarbīgāk var vienoties tiešā veidā ar Dievu, tad kristietis domās par specifiski kristīgām tēmām, piemēram, Jēzus Kristus dzīvi, Lieldienu noslēpumiem (Jēzus ciešanām, nāvi un augšāmcelšanos), Evaņģēlija izteikumiem utt., lai dzīvotu kristīgās dzīves noslēpumu.

Austrumu meditāciju veidi cenšas atbrīvot cilvēkus no nepārtraukta atdzimšanas cikla un tā iemesliem, kas saista garīgo dvēseli ar telpas, laika un izmaiņas fenomeniem. Ļaunums izprasts kā visas ciešanas, šīs pasaules dzīves likstas, kā arī gara „nemiers”, kuru izraisa bauda un sāpes, kas dvēseli nomāc un no kā vajag atbrīvoties. Atbrīvošanās veidi cenšas novērst šīs „sasaistes” cēloņus, kuriem cilvēks padots: amorāla darbība, kaislības, garīga neziņa un egoisms.

Ja cilvēks, kas radīts pēc Dieva attēla un līdzības, nepazīst Dievu ticības vai pieredzes veidā, tam ir grūti izvairīties no kļūdām redzēt (askētismā šķīstītu un pilnīgi no zemes lietām novērstu) paša veidotu attēlu kā dzīvo Dievu.

Šādas kļūdas izriet no subjektīvās pieejas un skaidrojumiem, kuri saistīti vienīgi ar cilvēka zināšanām (un to līmeņiem gnosticismā) vai saviem paša centieniem (kas ir pelagiānisma kārdinājums). Attiecībā ar Dievu vajadzīga Dieva žēlastība, jo Dievu nevar sasniegt – dabiski vai tehnikas veidā – kāds cilvēcisks veidols.

Kristietim Jēzus Kristus ir visu cilvēku vienīgais, vispārējais Pestītājs, un viņa dibinātā reliģija ir vienreizējs pestīšanas ceļš. Austrumos reliģija ir kā personas tieksme pie Dieva vai dievišķā; kristietība ir atbilde, kas nāk no Dieva galīgās sevis atklāsmes Jēzū Kristū, kas norāda cilvēcei Dieva pestīšanas plānu.

Lai kristīgā meditācija ievēd ticīgo personīgās attiecībās ar Dievu, ļaujot Viņam sevi pārveidot un ejot nevis paša iedomātu un uzstādītu, bet gan Jēzus norādīto ceļu uz morālo un garīgo pilnību, uz svētumu! Lai katrs gūst patiesi kristīgas meditācijas pieredzi Dieva žēlastībā!

Ērģelmūzikas koncerts
Otrdien, 15. oktobrī
plkst. 13
Ieeja par ziedojumiem

PAR LATVIJU UN BRĪVĪBU

1919. gada 8. oktobrī sākās

Bermonta vadītais
uzbrukums Rīgai, ar
kuru saistīti varoņu
svētki 11. novembrī,
kad pieminam tos
karavīrus, kas ar
asinīm apliecinājuši
uzticību savai tautai un

ar ieročiem rokās, riskējot ar dzīvībām,
stājušies pretim ienaidniekam, lai sargātu
tautu un tēvzemi. Viņiem būtu tiesības
vaicāt lielam un mazam, jaunam un
vecam, vai viņi pilda pienākumu pret
tautu un tēvzemi. Cīņa par brīvību nav
beigusies, un tajā jāpiedalās ikvienam
latvietim. Brāļu kapos un citur dusošie
varoņi ir gan miruši, bet viņu varoņdarbi
nav zuduši. Viņi aizvein runā uz mums,
un viņus saklausīt un pārvērst darbos
viņu aicinājumus ir katra zemes patriota
svēts pienākums. Viņi savu pienākumu ir
izpildījuši. Šīs varonīgās vienreizības
apliecinātājus pieminot, skaidri jāapzinās,
ka brīvība nevienai tautai nav dāvināta –
tā izcīnāma grūtās un asiņainās cīņās.

Vecās varoņu ciltis dod
mudinājumu un spēku jaunajām un pie
varoņu kapiem izaug jauni varoņi. Katrs
latvietis savā laikā un vietā var būt
varonis, un tādām tam arī jābūt. Ne
remdeni jūsmot, ne ar rāmu liesmu degt,
bet ar karstu svelmi paturēt dzīvu un
nodot tālāk saviem pēcnācējiem brīvu
Latvijas valsti!

Mūžīga slava un pateicība tiem,
kas sevi ziedojuši Latvijas brīvībai!

Lielākā dāvana dzīvajiem un mirušajiem

Jēzus Kristus Upuris –
sv. Mīse par dzīvajiem un
mirušajiem – konkrētos nodomos ir
lielākā dāvana, aizlūgums un atbalsts
cilvēku vajadzībās.

Pieteikt šos nodomus var
sakristejā vai pie dežurantes.

SVĒTDIENAS SKOLAS NODARBĪBAS

aizsākušās 2019.g. 29. septembrī,
svētdien

SV. JĒKABA KATEDRĀLĒ
plkst.13.15

Visi laipni aicināti, kas vēlas tapt
kristīti,

pieņemt pirmo Svēto Komūniju
(iet pie Dievgalda),
laulāties,

iepažīt vai padziļināt
Katoliskās Baznīcas

ticības mācības pamatus

Aicināti – skolas vecuma bērni, jaunieši
un pieaugušie – visās vecuma grupās
Sazināšanās tel. 29654800; 29991637

Akcija 40 dienas par dzīvību no 25. septembra līdz 3. novembrim

Lūgums atbalstīt ar lūgšanām un
gavēni, pieteikties arī uz klātbūtni pie
Saeimas – 12 stundas dienā.

Sazināties ar Silvitu
(mob. 25342585)

Redakcijas adrese:

M. Pils 2, Rīga, LV-1050

Tālr.: 28882358

E-pasts: vestnesitis@gmail.com

Vēstnesīša numuri pieejami:

Redkolēģija:

Atbildīgais: pr. Pauls

Datorsalikums: pr. Pauls

Metiens: 450 eks.

www.jekabakatedrale.lv

